

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11CoCsp/64/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619204184
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6619204184.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu, v spore žalobcu C.. Z. X., nar. XX. februára XXXX, trvalým pobytom E. II/XX, G., právne zastúpeného spoločnosťou Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, za ktorú koná advokát a konateľ JUDr. Vladimír Sidor, proti žalovanému P. N. F., s.r.o., so sídlom P. XX, V., C.: XX XXX XXX, právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, za ktorú koná advokátka a konateľka JUDr. Andrea Cviková, o zaplatenie 500,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 7Csp/111/2019-88 zo dňa 30. septembra 2020 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec p o t v r d z u j e .

II. Žalobca má voči žalovanému n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, ktoré je žalovaný p o v i n n ý zaplatiť v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. 1. Okresný súd Lučenec ako súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“ resp. „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom č.k. 7Csp/111/2019-88 zo dňa 30. septembra 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500,- Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi plnú náhradu trov konania v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške trov konania (II. výrok) a taktiež uložil žalovanému povinnosť zaplatiť Slovenskej republike súdny poplatok v lehote 3 dní od právoplatnosti samostatného uznesenia súdu prvej inštancie o výške súdneho poplatku (III. výrok).

1. 2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa žalobou podanou dňa 19. septembra 2019 domáhal voči žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- Eur a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 11. novembra 2013 uzatvoril so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej mu bol poskytnutý úver vo výške 1.500,- Eur, ktorý sa zaviazal splácať v 42. mesačných splátkach po 80,37,- Eur. Ročná úroková sadzba bola dojednaná vo výške 70,01 % a predpokladaná RPMN bola taktiež vo výške 70,01 %. Celková čiastka, ktorú mal uhradiť žalovanému bola vo výške 3.375,54,- Eur. Žalobca následne poukázal na to, že v konaní pred Okresným súdom Lučenec vedenom pod sp. zn. 21Csp/79/2017 sa domáhal určenia, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov. Okresný súd Lučenec rozsudkom sp. zn. 21Csp/79/2017 zo dňa 23. apríla 2018 jeho uvedenej žalobe čiastočne vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 1.970,18,- Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 26. októbra 2016 do zaplatenia, a uhradiť mu trovy právneho zastúpenia v rozsahu 88,40 %.

Súd v uvedenom spore konštatoval, že v zmluve absentujú obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“ alebo „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Zároveň výšku úrokovej sadzby určenej žalovaným (ako veriteľom) vyhodnotil v zmysle § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) za absolútne neplatný právny úkon a dohodu o poskytnutí služby za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 22. augusta 2019 sp. zn. 16Co/215/2018 uvedený rozsudok Okresného súdu Lučenec zmenil tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému sumu 2.091,29,- Eur spolu s úrokom z omeškania a náhradou trov konania v rozsahu 100 %. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že boli splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“).

1. 3. Uplatňovaný nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia žalobca odôvodnil tým, že žalovaný (veriteľ) porušil povinnosti uložené zákonom č. 129/2010 Z.z., Občianskym zákonníkom a zákonom č. 250/2007 Z.z., on na súde úspešne uplatnil porušenie predmetných povinností zo strany žalovaného, keďže o tom bolo právoplatne rozhodnuté a teda je daný kauzálny nexus (príčinná súvislosť) medzi porušením právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa zo strany žalovaného a jeho úspešným uplatnením práva.

1. 4. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na vyjadrenia strán sporu a na vykonané dokazovanie a na základe neho konštatoval, že žalovaný v súvislosti s predmetnou zmluvou porušil povinnosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, čo bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v bezdôvodnom obohatení žalovaného, a to plnením, na ktoré nemal nárok, čo napokon vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 21Csp/79/2017-104 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 16Co/215/2018-164.

1. 5. Následne priamo v súvislosti s uplatňovaným nárokom poukázal na ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a konštatoval, že výška nemajetkovej ujmy môže v takýchto prípadoch zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi reálne hrozila. V danom prípade žalobcovi hrozila ujma 2.091,29,- Eur. Primerané finančné zadosťučinenie má mať na jednej strane satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a na druhej strane výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie považoval výšku žalobcom požadovaného finančného zadosťučinenia vo výške 500,- Eur za primeranú (vzhľadom na hroziacu ujmu) a preto žalobe žalobcu vyhovel. Zároveň záverom konštatoval, že žalovaný ako dodávateľ mal možnosť vyhnúť sa takémuto plneniu, ak by podnikal v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi Slovenskej republiky.

1. 6. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou ustanovenia § 255 ods. 1 s použitím § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a žalobcovi, ktorý bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1. 7. Nakoľko bol žalobca v konaní oslobodený od platenia súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 2 písm. v) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 2 ods. 2 písm. a) uvedeného zákona uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok Slovenskej republiky.

2. 1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie v ktorom žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zmenil a žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Odvolanie právne odôvodnil poukazom na ustanovenia § 365 ods.1 písm. b), d), f) a h) C.s.p., argumentujúc tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2. 2. V odôvodnení odvolania žalovaný namietal, že podstatou finančného zadosťučinenia je satisfakcia za imateriálnu ujmu, teda odčinenie nemajetkovej ujmy. Existencia ujmy nemusí byť exaktné preukazovaná, ale musí byť odôvodnená konkrétnymi okolnosťami. Právna úprava ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. len uľahčuje postavenie spotrebiteľa v tom, že nie je povinný dokazovať rozsah ujmy a príčinnú súvislosť. Neznamená to však, že mu nárok na primerané finančné zadosťučinenie vznikne za každých okolností, a teda aj keď mu ujma nevznikla. Samotná skutočnosť, že predmetná zmluva neobsahovala niektoré podstatné náležitosti podľa zákona, nemôže viesť k záveru o skutočnej existencii takejto ujmy a byť dôvodom pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Následne v tejto súvislosti namietal, že v konaní neboli žalobcom predložené a ani

navrhnuté žiadne konkrétne dôkazy, ktoré by preukazovali fakt, že porušením povinnosti z jeho strany žalobca utrpel ujmu, a ani neuviedol, aké práva, resp. povinnosti mal on (žalovaný) porušiť. Skutočnosť, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala niektoré podstatné náležitosti podľa zákona síce možno označiť za porušenie povinnosti uviesť v zmluve náležitosti podľa zákona, nejde však o porušenie výslovne formulovanej povinnosti dodávateľa. Podstatné v tejto súvislosti podľa jeho názoru je, že tento nedostatok sankcionuje zákon o spotrebiteľských úveroch bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

2. 3. Okrem toho žalovaný v odôvodnení odvolania namietal aj to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je subjektívne a nepreskúmateľné, pretože neobsahuje žiadne skutkové a právne závery odôvodňujúce výšku priznaného finančného zadosťučinenia (500,- Eur). Priznané finančné zadosťučinenie nebolo prvoinštančným súdom argumentačne podložené v takom rozsahu, ktorý by zodpovedal požiadavkám na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 220 C.s.p.

3. 1. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Poukázal na to, že odvolacie argumenty žalovaného sú totožné s tými, ktoré prezentoval v rámci prvoinštančného konania a súd prvej inštancie sa s nimi v odvolaní napadnutom rozhodnutí dostatočne vysporiadal. Poukázal na rozhodovanie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne na rozhodnutia sp. zn. 6Cdo/389/2015 a 6Cdo/127/2017, z ktorých vyplýva, že jediným predpokladom, ktorý ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vyžaduje na priznanie práva na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a osobitnými predpismi. Úspešným uplatnením porušenia práva je potrebné rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti.

3. 2. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovaného ohľadom (ne)existencie ujmy uviedol, že túto námietku považuje za nedôvodnú, pretože takýto predpoklad pre vznik nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia zákon nepozná. V tejto súvislosti ďalej uviedol, že od 10. júna 2013 už spotrebiteľ nemusí preukázať, že konanie veriteľa je spôsobilé privodiť mu ujmu, pretože táto podmienka bola zo zákona odstránená a je teda postačujúca, ak spotrebiteľ preukáže samotné porušenie práva alebo povinnosti zo strany veriteľa. Ak však ujma vznikne, táto okolnosť iba znásobuje závažnosť konania veriteľa a musí sa odzrkadliť vo výške primeraného finančného zadosťučinenia. Zároveň dodal, že nárok podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nie je nárokom, ktorý pozná ustanovenie § 13 Občianskeho zákonníka, pretože predmetom tohto sporu nie je osobnosť človeka a jeho nemajetkové práva, ale ochrana práv spotrebiteľa, teda ochrana fyzickej osoby z hľadiska postavenia v zmluvnom vzťahu. Zastáva teda názor, že si v spore splnil povinnosť tvrdenia ako aj dôkaznú povinnosť, pretože svoje tvrdenia podporil dôkazmi.

3. 3. Žalobca považoval za irelevantnú aj odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa ním tvrdeného nedostatku skutkových a právnych záverov ohľadom výšky priznaného finančného zadosťučinenia (500,- Eur). V tejto súvislosti uviedol, že súdna prax je jednoznačná v tom, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie, pokiaľ ide o jeho výšku, závisí od úvahy súdu. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí dostatočne vysporiadal so skutočnosťou, prečo považoval sumu 500,- Eur za primeranú, pričom vzal na zreteľ výšku finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila.

4. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu k odvolaniu nevyjadril.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a 381 C.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario s použitím § 219 ods. 3 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

6. 1. Podľa § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. 2. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní odvolaní napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam,

na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu, čiže vec správne právne posúdil a teda napadnuté rozhodnutie je vecne správne.

8. Odvolací súd sa v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 C.s.p. v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré je dostatočne podrobné, jasné, zrozumiteľné a presvedčivé. Odvolací súd sa naopak nestotožňuje s odvolacou námietkou žalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňa zákonné náležitosti odôvodnenia rozhodnutia vyplývajúce z ustanovenia § 220 ods. 2 C.s.p. Súd prvej inštancie dal odpoveď na relevantné argumenty strán sporu, vyjadril sa k predpokladom aplikácie ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a taktiež sa primeraným spôsobom vysporiadal aj s výškou priznaného finančného zadosťučinenia. Samotný fakt, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté sú nesprávne.

9. Na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva len jediný zákonný predpoklad na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi, a tým je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní existenciu porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej predmetným zákonom a osobitným predpisom zo strany porušiteľa. Pod úspešným uplatnením práva alebo povinnosti je potrebné rozumieť judikovanie nároku z porušenia práva alebo povinnosti v prospech spotrebiteľa. Žiadnu inú podmienku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia spotrebiteľovi zákon nevyžaduje. Je bez právneho významu (irelevantné), či spotrebiteľovi vznikla konkrétna (reálna) ujma a preto nie je potrebné ani predkladať dôkazy preukazujúce, že porušením povinnosti dodávateľa bola spotrebiteľovi spôsobená ujma. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30. januára 2019, v ktorom konštatoval, že „...zákonodarcia pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany.“ (bližšie viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. januára 2019 sp. zn. 6Cdo/127/2017).

10. V prejednávanom spore žalobca zákonný predpoklad na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia splnil tým, že na súde úspešne uplatnil konštatovanie porušenia práva spotrebiteľa zo strany žalovaného. Okresný súd Lučenec totiž rozsudkom zo dňa 23. apríla 2018 sp. zn. 21Csp/79/2017 čiastočne vyhovel jeho žalobe voči žalovanému o peňažné plnenie a následne odvolací súd - Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 22. augusta 2019 sp. zn. 16Co/215/2018 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobcovi priznal celý žalobou uplatnený peňažný nárok vo výške 2.091,29,- Eur s príslušenstvom. Dôvodom priznania uvedeného nároku bola skutočnosť, že súdy v uvedenom spore dospeli k záveru, že predmetný úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere je bezúročný a bez poplatkov, a v dôsledku toho bola žalovanému uložená povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.091,29,- Eur. Vydanie uvedeného bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať za nárok z porušenia práva alebo povinnosti v súlade s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

11. 1. Čo sa týka výšky finančného zadosťučinenia, predmetný zákon neustanovuje žiadne konkrétne (taxatívne alebo demonštratívne vymedzené) kritériá na určenie jeho výšky. Zákonná úprava tohto inštitútu vyžaduje len to, aby priznané finančné zadosťučinenie bolo „primerané“. Ustálenie výšky tohto finančného zadosťučinenia je teda výhradne na úvahe súdu, pričom táto úvaha je limitovaná „primeranosťou“ finančného zadosťučinenia. Vzhľadom na účel uvedeného inštitútu (aktuálna ale i preventívna ochrana spotrebiteľa resp. ochrana jeho práv) je potrebné „primeranosť“ finančného zadosťučinenia vyhodnocovať z hľadiska racionálnej proporcionality k rozsahu porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi.

11. 2. Rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom výšky finančného zadosťučinenia nie je svojvoľné a arbitrálne (vychádzalo z relevantných skutkových okolností daného prípadu) a z hľadiska vyššie uvedeného testu proporcionality je primerané k rozsahu porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zák. č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi zo strany žalovaného. Prvoinštančným súdom určená výška finančného zadosťučinenia poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi dostatočnú satisfakciu, teda primeraným spôsobom napĺňa satisfakčnú funkciu predmetného ustanovenia, a zároveň vo vzťahu k žalovanému plní jednak represívnu funkciu za porušenia práva alebo povinnosti v tomto konkrétnom

prípade, ale zároveň plní i preventívnu funkciu, pretože má potenciál odradiť ho od ďalšieho potencionálneho porušovania práv spotrebiteľov.

12. Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 % účelne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).